

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Ἄστραψ' ὁ ἥλιος· κ' ἡ Αὐγή,
Μάγισσα ποῦ μαγεύει.
Ῥίχνει τὰ μάγια τῆς στῆ γῆ
Κ' ἡ πλάση ζωντανεύει.

Ἄθωροντο στοιχειὸ φύσᾱ,
Σφυρίζει τὸ μελτέμι,
Κ' ἡ θάλασσα ἀπ' ὄργῆ λυσσᾱ
Κι' ἀπὸ λαχτάρα τρέμει.

Στῆ θαλασσόδαρτη ἀμμουδιά,
Σὲ φύκια ἀφρολουσμένα,
Παίζουν ὀλόγυμνα παιδιὰ
Μὲ κύματα ὄργισμένα.

Καὶ μιὰ γολέττα, π' ἀλαφρὸ
Τὸ πάτημά τῆς ἔχει,
Σκορπᾱ ἀπ' τὴν πλώρη τῆς ἀφρὸ
Κι' ἀσπροντυμένη τρέχει.

Μ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Ι

Τοῦ μεσημεριοῦ ἡ ἀχνάδα
Κι' ὁ θερμὸς τῆς ἀντηλιᾶς,
Ῥίχνουν σκέπη στὴ λαμπράδα
Τῆς ζεστῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Κ' ἡ ἀχνάδα αὐτὴ θαμπώνει,
Καὶ τὸ μάτι δὲ χωρίζει:
Ποῦ ἡ θάλασσα τελειώνει.
Ποῦ ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει.

Στὸ μυστήριο ἀδελφωμένα
Βουνά, πέλαγα, οὐρανοί,
Σμίγουν, κάνουν κόσμον ἓνα
Καὶ μιὰ πλάση γαλανή.

Κι' ἂν περνᾶ βαρκοῦλα πέρα
Καὶ τὴ θάλασσα λευκαίνει,
Φαίνεται ὡς περιστέρα
Στὰ οὐράνια πλανεμένη.

Β Ρ Α Δ Υ

Φορῶντας βασιλιᾱ στεφάνι
Πρὶν πέση ὁ ἥλιος καὶ σβυστῆ,
Ῥοδοσπαρμένο κάμπο κάνει
Τὴ θάλασσα τὴν πλουμιστή.

Καὶ μέσ' στὶς τράτες οἱ ψαράδες
Σέροντες ὑστερὴν φορὰ
Τὰ δίχτυα τους — σὰ θεριστάδες
Ῥόδα θερίζουν στὰ νερά.

Ἄπ' τὸ μυριόχρωμον ἀέρα,
Ποῦ τὸ βασίλεμα γεννᾶ,
Σβύωντ' οἱ στεριᾶς ἀντίκρου πέρα
Καὶ τὰ νησιὰ τὰ μακρυνά.

Κι' ὁ Ἄθος ποῦ μονάχος μένει
Σὰν ἀερόχτιστο βουνό,
Μοιάζει καμπάνα κρεμασμένη
Ἄπὸ ῥοδόχρυσου οὐρανό.

Μ Ε Σ Α Ν Υ Χ Τ Α

Σὲ στρῶμ' ἀπ' ἀμμουδιά καὶ φύκια,
Μακρυνὰ ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλι,
Ἄποσταμένα τὰ καΐκια
Ἐξω κοιμῶνται στ' ἀκρογιαλί.

Κι' ὁ φᾶρος στὸ νησι ἐκεῖ κάτω,
Σὰ γεροδράκος ποῦ νυστάζει,
Πότε σφαλᾱ τὰ βλέφαρά του,
Πότε τάνοιγει καὶ κοιτάζει.

Ἡ θάλασσα θαμπό, σὰ δάκρυ,
Τὸ φῶς τῶν ἄστρον καθρεφτίζει
Καὶ στῆς ἀνατολῆς τὴν ἄκρη
Ματώνεται καὶ κοκκινίζει.

Κι' ἀπ' τὴ νυχτιὰ τὴ ματωμένη,
Σὰν ἀπὸ χέρια μακελλάρη,
Ἡ πλάση ὀλότρεμι προσμένη
Νὰ βγῆ σφαγμένο τὸ φεγγάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ